

Ériné Czibak Anna

...CSAKAZÉRTIS!

MB

206.373

2006

Ériné Czibak Anna

...CSAKAZÉRTIS!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ériné Czibak Anna

...CSAKAZÉRTIS!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

HB 206.373

2006

Országos Széchényi Könyvtár

A képet Pál Lajos füzesgyarmati fotóművész készítette

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 124. esztendejében
Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató
Tel.: 66-887-400

<http://www.gyomaikner.hu>

E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

1955. július 25-én születtem Szolnokon. Szüleim akkor Tiszapüspökiben laktak, hét évre születtem, szüleim nagy örömeire! De sokszor megkérdem önmagamtól, hogy vajon minek?

Mert már betegen jöttem e világra, és sokszor elgondolkodom, miért van ez így. Szenvedés, fájdalom jutott bőven, de nem panaszkodom, mert az a kevés öröm vigasztal, ami eddigi életemben megadatott! Zenész családból származom, így állandóan vándoroltunk.

Laktunk Kunhegyesen, Kunmadarason, Kisújszálláson. Végül itt, Füzesgyarmaton gyökereztünk le végleg. Először szolgálati lakásban éltünk. Majd szüleim vettek egy kis parasztházat, és ott éltünk boldogan, nagy szeretetben. Három hónapos koromban raktak először gipszbe csípőficam miatt, mert csípőficammal láttam meg a napvilágot, de nem bírta a bőröm a gipszet, így két hét múlva le kellett szedni. A csípőm visszaugrott, és így a lábam így maradt, ahogy volt, még rövidebb is négy centiméterrel. Többször megműtötték, de a mai napig sántítok!

Tizenegy éves koromban műtötték mind a két szemem szemtengelyferdülés miatt, az úgy-ahogy sikerült, de most már tízdioptriás szemüveggel alig látok írni-olvasni, de csinálom, mert örömet ad nekem. Örömet, ha egy versemet valahol elmondom vagy felolvasom. Sok-sok ember szíve megpuhul, sírnak a meghatódottságtól, és rengetegen kérik tőlem, hogyan kaphatnék meg az éppen elhangzott verset. Gratulálnak, és többen a szemembe mondják: ilyen versek kellenének, melyeknek van értelme és tartalma, mondanivalója ebben a rohanó világban. Ez ösztönöz arra, hogy írjak, mert emberek szemében látom az örömet és a könnyeket, és ez tol tovább. Örülök, hogy ebben a megkeményedett világban idősnek, fiatalnak tetszenek a verseim! Ennyit bevezetőül az önéletrajzomról, mert könyvet írok, hogy mennyi mindenem estem át 49 éves létemre. És mégis itt vagyok, teszem a dolgom, mint bárki más, testi nyomorékon is!

*Éri Károlyné, Czibak Anna
2004. november 16.*

Hét évre születtem drága Szüleim nagy örömére! Már betegen születtem e világra, és sokszor elgondolkodom, miért? Szenvedés, fájdalom jutott bőven, de nem panaszkodom, mert az a kevés öröm vigasztal, ami eddigi életemben megadatott. Betegségem nem zavart. Tizenhárom évesen rábeszéltem szüleim, hogy műtessék meg a lábam. Nem nagyon akarták, de akkor már éreztem a másságomat, más vagyok, mint a többi fiatal lány, a bicegésemmel. Hisz' már akkor négy centiméterrel rövidebb lett a jobb lábam, és vékonyabb lett, az egyik combom elkezdett sorvadni.

Elvittek Szolnokra, ahol azt javasolták, vigyenek fel Pestre, a Karolina útra, egy híres ortopédus professzorhoz, aki már akkor nem javasolta a műtétet. Azt mondta, ha sikerül is, merev marad a jobb lábam, mert egy évig kell műtét után gipszbe lenni, és merev lesz a térdem. Nem tudom majd hajlítani, húzni fogom a lábamat. De én nem törődtem bele a sorsomba. Visszavittem szüleimmel magam Szolnokra, ahol dr. Nagy Lajos főorvos csak elvállalta a műtétet, ő a pesti professzor tanítványa volt. Megműtöttek, csontátültetést végzett több híres orvos. Hét és fél óra volt a műtét. Még akkor étterrel altattak, és műtét közben gyomorideget kaptam. Több hónapig infúzióval tápláltak. Egy kanál befőtt is kijött belőlem, és az ételszagoktól is hányingerem volt.

Az orvosok mindent megtettek, kedvesek voltak, nagyon szerettek, és aggódtak értem. Főleg szegény drága szüleim és a kis húgom. Mert mikor írom, hogy hét évre szült az anyám, négy évre utánam szülte a húgom. Így ketten voltunk testvérek. Akkor Kisújszálláson laktunk, mert édesapám ott volt zenész.

A Rózsadomb vendéglőben Dobrai Zoli bácsi volt a primás, egy híres zenekar volt. Én akkor Szolnokon voltam kórházban, és emlékszem egy éjszakai eseményre, mi számomra érthetetlen még ennyi év után is, ha visszagondolok rá. Egy álomnak tűnik, mégis igaz volt. Mert szobatársaim elmondták, hogy mi történt azon az éjszakán.

Az éjszakás nővér ott ült az ágyam szélén, és beszélgetett velem, vérnyomást mért, meg a pulzusomat tapogatta, én néztem őt, aztán egy mély zuhanást éreztem, mintha egy hegyről zuhantam volna le a mélybe, aztán nem éreztem semmit. Másnap a szobatársaim, felnőtt

asszonyok mesélték el nekem, mi történt velem. A nővér sírva szaladgált, hogy mi lesz Pannikával, meg fog halni Pannika, alig van pulzus, nem tudja, mit csináljon. Felhívta az orvost telefonon, azt, aki műtött, az éjszaka kellős közepén, hogy nagy a baj velem, és a doktor úr rögtön kocsiba ült, és lányával együtt, ki szintén orvosnak készült, siettek hozzám. Valamilyen injekciót adott be, akkor még így mondták: életmentő arany injekció. Aztán kb. fél óra múlva kezdtem éledezni. Homályban láttam mindent, és nagyon aprónak láttam az orvost, a lányát és a nővért. Aztán hangokat hallottam, távoli volt, szinte susogás. Aztán mikor kezdtem visszatérni, hallottam, hogy mindhárman azt mondogatják, szinte kórusban: ne halj meg, Pannikám, ébredj föl! A szobában a betegek is sírtak, a nővérekkel együtt. Mindenki fönt volt, néha kinyitottam félig a szememet, és mindenkit láttam, de olyan picik voltak, mint egy Barbi baba, és nagyon messze távolinak tűntek tőlem. Nem tudom, mennyi idő telt el, mire teljesen magamhoz tértem. És akkor döbbsentem rá, hogy végig ott állt a doki, a lány, a nővér az ágyam előtt, teljes nagyságban. Én meg megkérdeztem, tizenhárom éves ésszel tőlük, hogy miért tetszettek sugdolózni, nem szabad, nem illik!

A sírást örömkönnyek váltották fel, édes kicsi Pankám, mert így szólított a doktor úr. Mi nem sugdolóztunk, csak veled történt valami csoda, hála Istennek, hogy visszatértél, édes Pankám. Honnan tértem én vissza? – perlekedtem velük. Elmondanám, kicsim, de úgysem értenéd meg. Aztán öröm, nevetés volt az egész szobában, mert gyerekfejjel még én voltam fölháborodva, miért nem válaszolnak a kérdéseimre, miért puszilgatnak. Na, hagyjanak engem békén, álmos vagyok, pihenni, aludni akarok. De nem hagytak rögtön visszaaludni, szóval tartottak, én meg csak úgy dobáltam a szavakat, ők meg csak mosolyogtak, majd hosszú idő után pusztit adtak a homlokomra mindhárman, lekapcsolták a villanyt, és még visszaszólt a doki, hogy most már aludhatsz, pici Pannikám, Isten óvja álmodat. Na, végre, gondoltam magamban, és elaludtam. Másnap vizitkor megkérdezte tőlem a doki, mi legyen az ebéd az osztályon, Pannikám, mert még akkor a főorvos rendelhette meg. Nem kérek semmit, hányingerem van.

De mond, mire vagy éhes, mit szeretnél enni? És én úgy adom le a rendelést. Semmit, mondtam én. Aztán elment, a szobában a nénik

mondták, hogy miért nem kértem valami finom ebédet, attól kezdve mindennap leadtam a rendelést. Négyen voltunk a szobában, és mindennap sorba vettem a három nénit, hogy na, mit kérjek?

És ők sorban, mindennap leadták nekem, mit szeretnének ebédelni másnap. Én mondtam a dokinak, mit szeretnék enni, az meg örült, szegény, hogy teljesítheti kívánságomat, a három néni is örült a finom ebédeknek. Én meg gyerekfejjel nem tudtam, hogy ezzel szegény doktor bácsit csapom be, mert azt hitte, hogy visszajött az étvágyam, én hozzá se nyúltam az enyémhez, mindig odaadtam valamelyik néninek az ebédemet.

Lehet, hogy gondolta az orvos, mert továbbra is kaptam az infúziót, de nem szólt semmit, csak mosolygott!

Két hét múlva sem volt változás, mindentől hányingerem volt, tehetetlen voltam, olyan gipsz volt a lábamon, mint egy szoknya. A műtött lábamon meg végig erős gipsz volt, csak a lábam ujjai látszóttak ki. Ahol műtöttek, volt egy ablakszerű vágva a gipszen, hogy tudják a sebet kezelni, akkor visszahajlították, és sebtapasszal lera-gasztották. Ágytálaztak, állapotom egyre romlott, csont-bőr voltam. Dr. Nagy Lajos azt mondta a szüleimnek, sajnós, nincs remény, vitessenek haza mentővel még élve, ne a kórházban haljak meg, mert az anyagiakba, pénzbe kerül. Ő igazi, lelkiismeretes orvos volt. Láta, hogy szegények vagyunk, így a szüleimet akarta megmenteni a kiadásoktól. Onnan tudom, hogy nem a pénzre utazott, mert a szobában is beszéltek, hogy adtak volna, ki ennyit, ki annyit, de nem fogadta el. A szüleim is át akartak adni egy borítékot, melyben húszezer forint volt, akkor ennyibe került egy jó parasztház. De ő azt mondta, nem azért tette le az orvosi esküt, hogy pénzt fogadjon el. Pedig nem is látta, mennyi pénz volt a borítékban. Azt mondta, költség Pannikára.

Engem hazavittek szüleim Kisújszállásra mentővel, ő meg, mire mi hazaértünk, beszélt telefonon egy ismerős kollégájával, hogy mindennap szenteljen időt, mindennap jöjjön le, és értesítse állapotom felől.

Ez az orvos is épp oly lelkiismeretes volt, mint ő, mindennap jött, hozott valamilyen szörnyű ízű teát egy üveggel. És elmagyarázta, hogy mindennap meg kell innom, mert kiszáradok, ez pótolja az infúziót, meg adott valamilyen injekciót.

Én tudomásul vettem, és megittam a keserű-sós teát mindennap.

Szegény anyám éjjel-nappal sírt, a húgom meg még csak annyit értett meg kilencévesen, hogy előttem nem ehetett semmit, mert már az ételszagtól is hányingerem volt.

Majd egy őszi napon megtörtént a csoda.

Szegény, jó apám Tiszapüspökiben született, Szolnokhoz tíz kilométerre van. Ez egy kis katolikus falu, és minden ősszel van búcsú. Anyám és apám beszélgettek a konyhában, én feküdtem, hisz' ágyhoz voltam kötve, csont és bőr, élő halott voltam, éreztem, a halál nem soká el fog jönni, akkor már, tizenhárom éves létemre, felnőtt ésszel gondolkoztam, mert belefáradtam, untam az egészet. Jobb is volna, ha meghalnál, gondoltam magamban, nem látnám drága Szüleim, testvérem aggódását, fájdalmát, nekem is jobb volna végleg elaludni. Azon az őszi napon arról beszélgettek, hogy holnap lesz a búcsú édesapám szülőfalujában. Minden évben ment az egész család. Ez nekünk, gyerekeknek, nagy élmény volt, mert minden házhoz vendégek érkeztek, ment a sütés-főzés, mulatás. Nekünk meg, gyerekeknek, nagy élmény volt a kirakodóvásár, a sergő, meg minden. És mindenkitől kaptunk valamilyen apró vásárfiát, melynek tiszta szívből tudtunk örülni. Apám belülről sírt értem, egyik cigit szívta a másik után az udvaron, és sétált le-föl, így vezette le aggodalmát miattam. Én meg láttam az ágyamból, mert pont ott járkált, én meg ki voltam néha polckolva párnákkal, félig ültem, félig feküdtem.

Megkopogtattam az ablakot, ő besietett, és megkérdezte, mi van, szép lányom, mert így szólított. Menjél el a búcsúba holnap, vegyél nekem egy babát, és hozzál rétest, amit a mamám süt, mert azt kívánom. Így kényszerítettem, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása. Dehogy voltam én rétesre éhes, csak láttam, hogy belülről sír értem. Mozduljon ki ebből az állapotból, még ha egy napra is. Apám elutazott. Másnap jött az orvos, hozta a teát, megvizsgált, elment. De visszanézett az ajtóból, köszöntünk egymásnak. Valamit észrevettem az arckifejezéséből, mert koravén lettem, korom ellenére. Mintha azt mondta volna, sajnós, neked, kicsim, itt a vég, sajnálom, de nem tudok segíteni rajtad. Ezt olvastam le az arcáról!

Ekkor már újra élni akartam. Dacoltam a halállal. Azért sem halok meg, nem fogok a családomnak még több fájdalmat okozni. Gondoltam, engem ne sajnáljon senki, míg élek.

Szóltam is anyámnak, vegyen egy üveg bort, pirosat. Szegény, nem

merte mondani, hogy nem lehet, mert még gyerek vagyok. De ővele már tudatta az orvos, hogy készüljenek fel a legrosszabbra, potyogtak a könnyei, de valakit elküldött a boltba, hoztak egy üveg vörösbort. Egy idős asszony meg meggondolatlanul azt mondta anyámnak, adj nyugodtan inni, hisz' lehet, hogy ez az utolsó kívánsága. De az egész utca osztozott anyámékkal, hol az egyik asszony, hol a másik jött vigasztalni szegény anyámat. Én mondtam, öntsön egy jó pohárral, megittam, úgy éreztem, vérré válik bennem, bár furcsa volt, hogy nem jön már az első korty vissza. Megittam az egészet, elaludtam. Mikor felébredtem, éreztem, hogy éhes vagyok, de nagyon. Szóltam anyámnak: húslevest akarok enni, csigatésztával. Vagy négy asszony sürgött-forgott, és nemsokára hozták be a szobába, tálcan, a gőzölgő levest, én mind megettem, és megmaradt bennem. Édesanyám sírt. Ne sírjál már többet, anyám. Jobban leszek, ígérem. Édesanyám csak sírt, én meg azt hajtogattam, ne sírj már, hát nem látod, hogy jobban vagyok? Attól a naptól visszajött az étvágyam, még túlzottan is. Szegény szüleim örömében az orvosok és barátaik szintén osztoztak. Úgy, mint bánatukban, most örömlükben. Én meg közben gondoltam, ez mind Isten tette, meghallgatta anyám és az én imáim, megsegített minket.

Mentővel hordoztak vizsgálatra, felerősödtem, nagyon jó erőben voltam. Az orvos mikor meglátott, zokogva sírt. Tudtam, éreztem, hogy megment Isten a haláltól, Pankám, mert mindennap imádkoztunk érted a családommal. Édes kicsi Pannikám, köszönd meg a Jó Istennek hálaimával, mert valami terve van veled, ezért nem vette vissza tőled az életnek leheletét, mert valami feladat vár még reád.

Két mankóval úgy közlekedtem utcán, lépcsőn, mintha természetes lett volna. Egy év után levették a gipszet, igaza lett a pesti professzornak, a térdem merev maradt. Elvittek a röntgenbe, két mankómat helyeztem, leültem egy székre, az ápoló meg, aki kísért, így szólt hozzám: Pannikám, azonnal jövök, elszívok egy cigit. Én ültem nyugodtan, de két mentős vezetett egy részeg vagy ideg-beteg nőt, mert ugyan dülöngélt, én megijedtem, hogy ráesik a lábamra, melyet kinyújtva tudtam tartani. Féltem, hogy ráesik, ösztönszerűen berántottam, olyan fájdalmat éreztem, hogy még olyat soha, de ennek a nőnek köszönhettem, hogy nem lett merev a térdem. És én tudom, ezt is a Jó Isten rendezte el, és neki köszönhetem!

Tizenhat évesen újra megműtöttek a hosszú vágás mellett. Újra közvetlen mellette szintén felvágták a lábam. El kellett távolítani két darab csavart, mely elmozdult. És újra műtöttek, csak nem sikerült. Továbbra is sántítottam, lábam négy centiméterrel újra rövidebb lett. Ekkor megbékéltem magammal, én már nem műttetem magam, a sors így akarta, hát elfogadom magam olyannak, amilyennek Isten teremtet.

Elvégeztem a nyolc általános iskolát, de egy évet a műtét miatt ki kellett hagyni. Aztán elmentem Martfűre cipőfelsőrész-tanulónak, ezt a két műtét miatt kellett abbahagyni. Dacoltam sorsommal, pedig senki nem érezte velem másságot. Udvarló volt bőven. Egyszer több orvos mondta, hogy a csípőficammal született nőknek nagyon szép arcuk van, szépek a vonásai, így hát rengeteg kérőm volt. Ekkor még bírtam magam, ha fájт valamim, soha nem panaszkodtam. És ez a mai napig így van. Minden sorstársamnak azt ajánlom, hogy tanuljon meg a fájdalommal, szenvedéssel együtt élni. Mert ha sokat jajgat, áthárul a családra, és előbb-utóbb rájuk unnak. Bírni kell, vinni kell az igát.

Tizennyolc évesen férjhez mentem, szültem három gyermeket, felneveltem, tanítottuk őket. Békességben, szeretetben éltünk. Most már mindegyik kiszállt a családi fészekből, van hat gyönyörű unokám. Még annyit, hogy szinte gyerekkorom óta írok tehetetlenségemben. Olvastam, írtam, rengeteg eltűnt, de nincs olyan, ami nem pótolható, de mégis sajnálom őket.

Többször értem el ilyen-olyan dobogós helyezést, egyszer egy idős író, aki a zsűri elnöke volt, azt mondta nekem: Isten adta östehetség vagy.

Közben elvégeztem egy levelező bibliai teológiát, Okleveles Missziósnő lettem. És még most is végzek egyet, ez főiskola, ez is teológia, levelező. De én nem érzem magam senkinek. A Jó Istennek köszönhetek mindent, nem az enyém, Istené a dicsőség, mert ő adja a gondolatokat, ő tanít, ő gyógyít, ő ad erőt, fogja a kezem. És támogat, ő az én Igaz Bíróm és Mesterem. Ő az én Megváltóm!

Folytatom, de ennek a történetnek vége.

Ezután folytatom, hogyan alakult tovább életem, a következő kötetemben.

GYULAI KÓRHÁZ

A gyulai kórházban vagyok, most éppen kint ülök egy padon. Szobatársaim bent vannak, végre egy kis csönd, elmélkedem, és elgondolkodom. Mi lesz velem, hogyan tovább, hogyan folytatom életem egy életen át?!

Tudok-e még tenni-venni? Vagy tolószékben pihengetni.

És látom, kezem-lábam remeg, tudom, hogy ez csak ízületi ideg. És nézem, hogy remeg, csak remeg.

Gyulai kórház, óh, hogy gyűlölöm, de csak a fájdalmas emlékek miatt. Mert annyiszor feküdtem már itt betegségem és sok haláleset, sok gyász miatt!

Sétálnék, de nem merek, mert egyes épületek felidéznek vérzősebző szívemet. Elmennék a büfébe, de egyedül nem merek, attól félek, elájulok vagy összeesek. De csak elindulok, iszom egy jó kávé. De jaj, az 1-es bel előtt haladok, fejem félrefordítom, belülről ordítok. Itt halt meg az anyám, sok éve már. Belülről sírok, de hangosan szípagok.

Leülök egy padra, elszívok egy cigit, kicsit megnyugszom. Patakozó könnyeimet letörlöm, fölállok, ballagok tovább. Kikérem a kávé, leülök egy asztalhoz, fejem félrefordítom. Érsebészet. Hat hónapra anyám után itt haldokolt az apám. Fölállnék, de megtorpanok, a székre egyenesen rázuhanok. Intenzív. Itt halt meg két éve egyetlen kis húgom. Újra gondba esek megint, remegek, de sírni már nem tudok, csak mint a kocsonya, remegek, és minden ízemben reszketek.

Aztán csöndben újra rágyújtanék, hátha egy kicsit lenyugodnék. De valaki finoman megfogja a vállam, ne sírj, kicsim, félre bú, félre bánat! Egy szobatársam volt, ki követett, mert már tudta történetem, és félt, hogy az úton rosszul leszek.

2003. október 16.

ÉVSZAKOK

TAVASZ

Tavasszal kizöldellik a föld, kibujkálnak a földből a virágok,
Kirügyeznek a fák, minden újra éled, én szeretem a tavaszt.
Az akácfa virág bódító illatát.
Szeretem a napnak enyhe melengető sugarát!

NYÁR

Ó te drága nap, mily szépen szórod sugaradat!
Melegséged öntöd a világra minden arany minden sárga!
Minden fényes, minden aranyba öltözik
Én örömmel nézem, hogy a termés általad, mily szépen növekedik!
Drága melegséged érleli a földbe vetett termést
Ez táplál majd minket, és ha bő lesz a termés, nem lesz akkor éhség.
És ha eljön az este, kiülök hűvösölni, és elgondolkodom
Jó lenne, ha mindig nyár maradna, nem lenne senkinek
Melegségről, tüzelésről gondja, ha mindig a nyár velünk maradna.

Országos Széchényi Könyvtár

ŐSZ

Az ősznek is megvannak a maga szépségei,
csak észre kell venni a termést télre el kell
tárolni, rakni!

A fák levetkőznek, hullajtják barnás-sárgás levelüket
pihenni vágnak ők is a télen a termést leszedték
már régen, aludni vágnak, pihenni már régen.

Mi sárga avaron lépkedünk, mely, kis zajt csinál
Néha föl föl röppen az avarból egy-két árva kismadár
Megijed, fáról fára röppen, csiripel, énekel, én meg mosolyogva nézem
Szép az ősz is, csak fel kell fedezni a szépségét, de a látvány
elvarázsol, és él bennünk a reménység.

Télen hull, csak hull a hó, a földön fehér takaró
 A gyerekeknek csoda jó, szánkóznak és hógolyóznak
 Ez ő nekik nagyon jó, élvezik, hogyan röpül a hógolyó
 Hóembert is építenek, a nagytól répat kérnek
 Jó lesz a hóember orrának, a hóemberrel készek
 Orra is van, de hoznak szenet, jó lesz majd a szemének
 Elcsennek egy kopott söprűt, ez jó lesz kiáltják a kezének
 Egy másik gyerek egy lukas fazekat hoz, jó kalap ez a fejének
 Kész van már a nagy mű, a gyerekek örülnek nagyon
 Körbetáncolják, de még jobban örülnek, mert már fáznak, hogy este
 vagyon
 Hallják, ahogy kiabálnak, nevükön szólítják őket: gyertek be, mert
 Este van már ideje az estebédnek, ideje a fürdésnek és a lefekvésnek.
 Ha én újra gyerek lennék, de jó volna nékem
 De gyerek már nem lehetek, az ablakomból nézem már én őket
 Látom, amint befut az én kincsem orra piros a hidegtől. Szia mama
 mondja nékem, hideg van kint, de itt jó meleg van hozzám búvik
 szépen mama, ha vacsiztam és megfürödtem, mondsz nekem
 meséket? Igen mondok sokat, nem csak egyet, hozzám bújik,
 átöleljük
 egymást, átmelegszik kicsi teste, de nem jön még álom kis szemére.

GURULÓ KÖNNYEK

Szegényeknek millió könnycseppjeit számolom
De nem tudom számolni, mert folyik, mint csapból a víz.
Így hát a számolást abbahagyom, mert ömlik, mint a zápor
Már ér, folyam és óceán, szörnyű vízözön, így számolni már nem
tudom
én tovább, és nem is akarom!

A szerteszét guruló könnyek igazgyönggyé változnak
Mert szívből jönnek, de összeszedni nem lehet, mert elmossa a
vízözön.

Jaj, mi lesz velünk, mi lesz veletek, ha már sírni sem tudunk.
A szerte guruló könnyek patakká változnak, majd tengerre
Mondd, mi lesz így velünk, már mi mindig szegények
maradunk és mindig szegények leszünk?

Aztán a gyöngyök megkeményednek, egy idő után elköverednek
Az igaz gyöngy semmivé változik
Mert az emberi szív nagyon megkeményedik
Már sírni sem tudunk, mert szívünk kőkemény
Rohanó világ, így az élet mit sem ér
Háborgó tenger bennünk lakozik
Az igaz gyöngy meg kővé változik.

Nem szégyen, ha valaki szegény, csak szíve ne legyen kemény
Ha szíve puha marad, mint a vaj, akkor nem lesz semmi baj
De már sírni sem lehet, mert ránk szólnak, mondd, mi van veled?
Valamid fáj, vagy bántottak talán? Mondd el, ha valami bánt.
De nem lehet elmondani, mi az, mi bánt, mert nincs kinek
elmondd, süket fülekre találsz!
Aztán megy tovább a rohanó világ. De él bennünk a remény, hogy
egyszer jobb lesz a világ!

A TERMÉSZET

Kint ülök az udvaron egy fa alatt és gondolkodom
Eddigi életem leperreg előttem, ez fáj nagyon.
Öröm, bánat, gyász mire gondoljak én.
Nem tudom, csak hallgatom, hogy fütyül a szél
A csendet megtöri, a széltől összeapsapó falevél.

Ez csodálatos érzés, hallgatni a csendet
Gondolkozás helyett csodálni a természetet
A szél most csak nekem fütyül, a falevél csak nekem zenél
Szemembe süt a nap, ontja rám a fénylő meleg sugarakat.

Felnézek az égre fehér felhők úsznak a kékségbe.
Oly gyönyörű látvány a természetet érezni, nézni
Nem kell már aggódni, vívódni, csüggedni, félni
Így nem gondolkodom tovább, nincs értelme semmi
Lelkem megnyugszik, háborogni nincs helye semmi.
Jó élni, a rosszat, a bánatot az elméből ki kell törölni.
Végleg-végleg el kell feledni!

2004. IV. 20.

Országos Széchényi Könyvtár

EMLÉKÜL

Zsadányi Sándorné Zsuzsikának

Zsadányiné Zsuzsika

Te drága lélek

Én csak csodálni tudlak
téged!

Oly sokat fáradozol, teszel,
másokért!

Nem érdekel a hírnév

Csak végzed a dolgod mindenkiért!

Segítel a szegényeken, de cserébe
semmit sem vársz
Csöndben szépen szerényen
Intézed a rászorultak sorsát!

Kitartó vagy elveidhez, hallottam
már róla!
Sok-sok mindent elintézel, ami másnak
nagy probléma volna.
Áldjon meg az Isten érte életed végéig
Adjon erőt még sokáig hosszú-hosszú évig!
Hogy segíteni tudj másokon életed
végéig.

2004. VI. 12.

HÁRI PÁLHOZ

- I. Elnök Úr ön igaz ember, értünk nyugdíjasokért,
mindent megtesz, ha kell!
Mindig készenlétben áll, ha egy megoldhatatlannak
látszó problémát talál.
- II. Elnök Úr ön sosem fáradt? Ha valaki segítséget kér öntől,
Ön sohasem ad elutasító választ?
Elnök Úr másokért mi értünk él? Isten áldja meg,
ezért minden-minden lépését!

Köszönet minden nyugdíjas társam nevében, hogy
ilyen egyszerű, de okos embert adott, Elnöknek Isten
nekünk Békés megyében.
Elnök Úr én azt kívánom, hogy a jó Isten még sokáig
éltesse önt!

Ilyen örök fiatalnak és ilyen örök vidámnak
Hisz' még ön jelen van, bennünk, nyugdíjasokban nem alszik
ki a fény
Mert az ön jelenlétében, személyében van a biztonságunk
és a remény
Ugyanolyan biztonságban érzi magát minden nyugdíjas társam,
míg ön az elnök, mint én.

NE BÁNTSATOK ENGEM!

*„Nem elég akarni, de tenni, tenni kell
Nem elég tenni, de tenni tudni kell!”*

A vers kétértelmű, aki olvassa, ne értse félre! A magányos farkas én vagyok, betegségem miatt sok pofont kaptam már az élettől! Ebeknek azokat az embereket alakítom, akik irigyek rám! Mert próbálok bizonyítani, hogy mi, fél emberek, is lehetünk egész emberek, csak erő és kitartás kell hozzá. A farkasok a versben az igaz barátaim jelképei, kik segítő jobbot nyújtanak nekem! Az ő segítségük nélkül, tudom, nehezebb lenne az életem. Kérem az olvasó megértését, és gondolják át a sérült emberek helyzetét és tenniakarás-vágyukat, mert nekünk, sérült embereknek ötször annyit kell tenni az asztalra, mint egy egészségesnek ahhoz, hogy elfogadjon és befogadjon a társadalom!

Magányos farkasként nektek üvöltök, ti hitetlen ebek!
Megvesztetek én most gyógyítgatom sebző, vérző sebeimet!
Más vagyok, mint ti, ti hitetlen kutyák!
Másságomért bántotok? Csak annyit mondok, rajta rajta hát!!!
Gyertek csak, gúnyoljatok. Gyertek, a húsemba is mardoshattok
De féljetek, mert ha kell én farkas vagyok, és ha kell megvadulok!
Nem bánthattok tovább, mert időt nem adok! Ha türelmem végleg elfogyott! Hívom a farkas falkám és segítségükkel, ha kell
Nagyon nagyot odacsapok, a hústokba belemarok!
Rajta, gúnyoljatok hát betegségem miatt, ti hitetlen kutyák!
Mindent megtehettek, mert fél ember vagyok, de ha kell erős
Nagyon erős farkassá változhatok én, elfogadom magam, ilyen vagyok

Nyugtomat hát, ti hűtlen kutyák, miért nem hagytok, miért bántotok!!!
Mindenre ráér, azt mondjátok, értünk nem adja föl elveit
Hiába mardossuk szerint mi végig hűtlen kutyák maradunk! De jaj
nekünk jön a farkasfalka a vezér meg
A fogát viczorítja! És hozzám szól: jöjj, csatlakozz! Mi megvédünk
Ha kell minden kutyát széttépünk! Te csak írd, ne törődj velük
Az irigységtől ugatnak, csaholnak, de gondunk lesz rá, hogy
megvédjük elveidet
Ha kell, széttépjük az ebeket, hogy nyugodt legyen végre életed!
És ne marcangoljanak tovább tégedet!

1982. XII. 03.

MEGÖREGEDTEM

Megöregedtem, sárga avaron lépkedek,
S arcomba fúj a rideg szél!
Búval a szívembe mond, mit csináljak?
Mit csináljon az idős árva, kit eldobott családja?
Vándorol, míg csak bírja a lába.

Batyu a kezébe, de kevés, mily kevés,
De szívében a bánat oly nehéz, nagyon nehéz,
messzire elmegyek, még nem tudom, hová megyek,
De nem hív vissza senki s ez nagyon nehéz!

Volt nekem, dolgoztam eleget,
De szerető hitvesem elhagyott engemet,
Örök nyugovóra tért, lent nyugszik a mélybe,
Utána mennék, de elevenen mégse!
Családom elhagyott, nem kellek senkinek,
Így hát minek örülnék? A nagy-nagy semminek?

Csak egyet kérek, hogy otthonra leljek végre,
Nagyon vágyom már az otthon melegére!
Megyek, bár hideg van, sötét és én félek,
Megyek, mert visz a lábam,
Megyek, hogy végre békére, szeretetre, otthonra találjak!

EGY BETEG LÁNY ELBESZÉLÉSE

Te drága tavasz kivirultál,
mindent újjá varázsoltál,
De én jaj miért csak hervadok,
De én jaj miért csak sorvadok?

Kérlek anyám, édes anyám,
Szaladj ki a kiserdőbe,
Kérlek hozd be a világot,
Hozzál nekem hóvirágot!
Majd meghalok itt az ágyon,
Lábam gipszben, de fényre vágyom!
De a testem oly tehetetlen,
A fájdalmam meg mérhetetlen!

Anyám, anyám, édesanyám,
Szaladj, fussál a mezőre,
Kérlek, hozzál búzafejet,
Hogyha nyár lett, hadd fogjam meg!

Hadd lássam meg jó anyácskám,
Nyisd ki, tárd ki ablakocskám,
Hadd jöjjön be a napsugár,
Mielőtt még én meghalnák, mielőtt meghalnák...

Meghalok én édesanyám, érzem nemsokára,
Hiába vigyázol rám, érzem nemsokára,
Rám hantolják majd a földet, de félek, hogy a szíved hasad meg,
Ha mindörökre eltemetnek, a mély sírba leengednek.

Így gondoltam én egy évig, ágyhoz kötött betegségeim,
De csoda történt meggyógyultam, hála istennek, hogy még élek!
Mi lett volna veled anyám, ha nem gyógyított meg
a jó Isten engemet?

Imáidat meghallgatta, vérző szíved gyógyítgatta
meghallgatott tégedet!

Köszönet Istennek és neked jó anyácskám, hogy élek,
Mert jó Istenhez imádkoztál, éjjel-nappal fohászkodtál,
És meghallgatott téged, megsegített minket!

2000. V. 20.

TISZTELD AZ IDŐS EMBEREKET!

Ezzel a verssel köszöntelek benneteket,
Drága idős, öreg emberek,
Mert őszinte szívvel szeretlek titeket.
Nagyon sok mindenben mentetek már át,
Megettétek már kenyeretek javát!

Van köztetek, ki már nagyon sokat szenvedett,
Mindig dolgoztatok és csak a családotoknak éltetek,
De nem vártok a jószágért szinte semmit se,
Pedig amit kértek az szinte semmi sem!
Van köztünk olyan, ki tiszta szívvel ápolja szüleit,
De olyan is van, ki nem bírja a gondozást,
Így valamilyen otthonba berakja,
Így könnyen leteszi magáról az igát,
De ilyenkor hol marad a lelkipurdalás?

Hol marad a hála, a köszönet, a szeretet?
Elröpül, mint a madár? Én nem értem ezt soha meg!
Olyankor jó volt az öreg, míg bírta magát?
Gondozta, ápolta gyermekét meg az unokát?
Ne olyankor sírjál, mikor örök álomba szenderül,
Addig szeresd, míg él, míg veled együtt örül!

Pedig egyszer, ha fiatalon nem megyünk el, mi is megöregszünk,
Hajunk hófehér lesz és szemünk fátyolos,
S ha a sors visszavág, mi lesz akkor velünk?
Mert így lesz, te fiatal, gondolkozz el ezen,
Hogy is lesz, hogy is lesz, ha téged sem szeret senki, senki sem!
Ezért adj meg minden idős embernek szeretetet, tiszteletet,
mert adósok vagyunk nekik,
Adjunk nekik békességet bölcsességükért, amíg csak köztünk élnek,
Mert ők, kik sok mindent átéltek, sok mindent megélték,
Tőlük tanulhatsz sok-sok szépet igazán!
Szépen kérünk, maradjatok velünk még sok-sok éven át!

1998. III. 16.

ELFÁRADTAM URAM!

Öreg vagyok, elfáradtam uram, pihenni vágyom,
Madárcsiripelések között pihennék egy vén diófa alatt,
Vár már rám az örökké tartó békés nyugalom,
S az örökké tartó örök vigadalom,
Hiába jártam be az egész világot
Mit kerestem, sehol sem találtam az igaz boldogságot.
S lábam után a földön csak nyom maradt.

Az évek szárnyakon röptültek el felettem,
S hajam belepte a zord idők hava,
S a boldog álmok messze elkerültek,
Bár ne álmodoztam volna én soha!

Kertemet felszántotta a tél,
S nyomába csak fehér barázdák maradtak,
S én sírva nézem,
Hogy nevetve szökdel rajtuk át a rideg, s hideg szél.
Sírok, mert dolgozni nem bírok már én,
Nincs már erőm, nincs már remény!
Megöregedtem, az ég felhőktől terhes és homályos,
Alig várom, hogy legyen már világos.
Hogy a felkelő nap a szemembe nézzen,
Az izzó Nap, melyből sugárzik a fény,
És tisztábban lássak én!

2000. I. 03.

BETEGEK IMÁJA!

Mennyei drága Istenünk,
Szépen kérünk, segíts nekünk!
Kérünk, hallgasd meg kéréseinket,
S kérünk, ne hagyj el soha minket,
Ha elesünk, állíts fel minket,
És ne hagyj el soha bennünket!
Hallgasd meg szívünk óhaját,
Hallgasd meg szívünk bánatát,
És újra, mint egykor megtetted,
Kérünk téged, újra tégy csodát,
Hogy velünk együtt vigyük az igát!
Add, hogy elviseljük fájdalmainkat
Add, hogy minket is emberszámba tartsanak!
Ne engeddd, hogy kigúnyoljanak,
Ne engeddd, hogy kicsúfoljanak,
Te védelmezz minket betegségünk miatt!
Urunk, tégy hát csodát, a sánták, bénák újra járjanak,
A vakok újra lássanak,
A siketek újra halljanak, és a némák megszólaljanak,
Jézus nevében kérünk, légy velünk,
Te hozzál életünkbe örömet és derűt!

Te vigyázz ránk, ha nagyon szenvedünk,
Te oltalmaz minket, hogy jobb legyen életünk!
Mi nem panaszkodunk, míg bírjuk az igát,
Hisz értünk áldoztad magad a Golgotán!
Óh, Istenünk, mindig maradj velünk,
S kérünk, akárhogy szenvedünk, ne engedd el Urunk
Soha betegségtől remegő két kezünk!

1987. V. 14.

ÉN CSAK KÉRDEZTEM, ÉS ISTEN VÁLASZOLT NEKEM!

Óh uram, miért van a Földön ennyi szenvedés?
Miért a gyerekek isszák meg a szüleik által okozott bűnözést?
Mond, Uram, ha nagy a baj, miért téged okolnak?
Ilyenkor miért téged szidnak, mond Uram?
Ha a szülők megisszák, vagy házárdjátékon elverik pénzüket,
Hogyan adnak, és miből gyermeküknek kenyeret?
Nincs bennük szeretet, szívük kőkemény?
Nincs lelkiismeret-furdalásuk? És téged szidnak mindezért?
A Te neved veszik ajkukra mind ezekért?
„Sok kicsi száj éhen marad szüleik felelőtlensége miatt
Így éheznek gyermekem! Lelkiismeret-furdalás? A szót nem
ismerik!
Sötétségben élnek ők, a világosság nem kell nekik!
Én pedig már megmutattam, hogy kellene élni nekik!
De nem tehetek róla gyermekem, hogy a sötétség, a rossz kell
nekik!”

Mondd Uram, ha valaki meghal fiatalon, miért Téged
hibáztatnak,

Miért téged hibáztatnak mindezért?
„Tudod gyermekem, én csak visszaveszem az életnek lehetőségét!
Elviszem egy nagy tragédia, még nagyobb fájdalom elől!
De ezt egy hitetlennek nem sugallhatom, úgysem értené meg,
Te ezt jól tudod!”

Mondd Uram, türelmed végtelen,
Mondd Uram, türelmed soha nem fogy el?
Meddig nézed még, hogy ártatlan báránycák éheznek?
És mások miatt – nem miattad – nem kapnak gazdag füves
legelőt!

„Gyermezem, miért kérded, hogy türelmem mikor fogy el?
Hisz' tudod, türelmem végtelen! Majd egyszer eljövök!
És minden könnyet eltörölök! Nem lesz több szenvedés!
Nem lesz több éhezés!

De jaj lesz azoknak, kiknek szíve kőkemény marad!
Lebujokban mulatoznak, ártatlan báránycáim miattuk éhen
maradnak!

De te ezt mind tudod gyermezem! A sötétségből kijöttél a
világosságba!

Élsz! Így hát kérlek, szórjad a magot, hintsd az ígét!
Puhítsd a kőkemény szíveket, hisz én magam hívtalak el tégedet!
felruháztalak mindennel, ami kell, a Te dolgozod, hogy vigyed az
ígát!

Terelgesd az eltévelyedőt!”

Terelgetem Uram, hisz te is láthatod!
De szabad akaratuk van, hisz te ezt jól tudod!
Hisz' szabad akarattal ruháztál fel minden embert már
születésekor!

Válasszon, mi kell neki; a jó világosan lenni?

Vagy örökkön-örökké sötétben maradni?

Köszönöm Uram, hogy megbíztál engem,
Hogy hirdessem a Te igazságodat gazdagnak, szegénynek,
Köszönöm az ajándékot, a bölcsességet, a tudást!

Köszönöm, hogy erőt adsz és kitartást!

Hogy szolgálhatlak téged, hálás vagyok néked Uram,

Hogy Te tanítasz saját magad!

Csak arra kérlek, hogy ami magot emberi szívekbe hintek,

Hogy az a mag meggyökerezzen, hogy az a mag
meggyökerezzen!

Tárja ki szíve ajtaját előtted, engedjen be téged, hogy vele
lakozzál,
Ne csak félig, hanem teljesen egészen,
Hogy Te mindörökkön örökre vele és velük lakozzál, velük
maradjál!

1995. II. 23.

KEDVESEMNEK

A szerelem átalakul szeretetté

Édes szép szerelmem, úgy kellesz nekem, mint a fény,
Mint egy falat kenyér az éhezőnek, ha enni kér!
Mint friss zápor a szomjazó mezőnek,
Mint zápor a kiszáradt, repedező földnek!
Nélküled már nem is léteznék, ha csókjaidra nem is éheznék,
De ez már csak álom, s emlékeim annyira megzavarnak ilyenkor,
A lelkemben túl nagy a zűrzavar!

Szeretném tudni Te is így gondold?
Harminckét év után elmúlt szerelmünk Te hogyan fogadod?
Szeretsz-e még? Elfogadsz ilyennek, amilyen vagyok?
Vagy túl tolakodó vagyok? Mond meg, ha így gondold!
Csak egy szót szólj, és én rögtön továbbállok,
Majd megmaradnak nekem a gyönyörű szép, csodálatos álmok!

De ne szólj semmit, nem kell szerelmet vallanod!
Hisz' egyek lettünk, érzem és tudom; Te is tudod!
Nem kell már mondani ennyi év után: Szeretlek!
Ezt érezni kell, nem kell hozzá nagy tudomány,
És már szólni se kell, mit akar a másik, ezt is érezni kell!

Nem szerelem ez már ennyi év után,
Mindennél erősebb kötelék, mely összetart minket!
A szerelem átalakult szeretetté sok-sok éven át,
Hűség jogán ebben minden benne van!

S kívánom, Te se, Én se legyünk soha boldogtalan,
maradjunk együtt örökre, és soha ne vágyakozzunk más valaki
után!

Maradjunk együtt egy egész életen át!
De ne szólj, ezt kívánom neked kedvesem,
Hogy hűségünk, kitartásunk egymáshoz örökre meglegyen!

2000. IX. 16.

LÍVIA LÁNYOMNAK VIGASZTALÁSUL

Ne gyötörd már magad, én szép gyermekem,
Mert ami fáj, az jobban fáj nekem!
Ideges vagy és ingerült, a szíved teljesen kimerült,
Tedd már túl magad, légy vidám gyermekem,
Kit szerettél elhagyott egy másikért tégedet,
De van értelme, hogy boldog légy,
Hisz' van két csodaszép gyermeked!

Az, hogy elhagyott, nála már egy megszokott dolog,
Mert már elhagyott egy másikat érted, hisz te ezt jól tudod,
Egy csapodár, egy semmirekellő, nem kell neki család, csak szerető,
Nem vagy te cseléd senkinek, mert csak annak kellesz, neki másnak
semminek,

De ha így folytatod, a bú a bánat elemészt, mi lesz a gyerekekkel?
Ki fogja őket szeretni, talán ő, szerinted apa ő,
Kinek nem kell csak szerető?

Légy hát igaz, drága jó, hű anya és légy vidám,
Ne éljél bánatban, ne vágyakozz a hűtlen után!
Neveld fel békében két szép drága gyermeked,
Meglátod, ha csak nekik élsz, boldog lesz életed,
Ezt anyád mondja neked, vedd hát e tanácsot!
Mit egy anya mond az igaz, majd egyszer talán belátod!

2004. VII. 20.

AGGÓDÁS ÉS FÁJDALOM

Mint anya, aki útra készül,
És messze-messze útra készül,
De mindig-mindig máshova!
Most kórházba megy beteg ágyhoz,
Mert ott fekszik egy nagyon beteg rokona!
És angyalokkal álmodik,
És a látogató fájó szívvel, könnyeivel küszködik!
Melléje roskad hozzátartozó betegéhez,
„Drágaságom, még be ne végezd!”
És féltő ujjal simogatja lázas homlokát,
És hangos szívvel, dobbanással,
Aszú ajakkal megcsókolja
Hozzátartozója homlokát!
És magába szívja még utószor a beteg rokona arca illatát,
Aztán elindul vissza arccal, és még az ajtóból visszafordul,
S fojtott sikolytól fuldokolva szegény elsiet!

A beteg meg csak alszik-alszik,
És láztól kiszáradt ajakkal álmodik, csak álmodik,
Boldogan, s nem tudja, hogy maga van!
Bár az orvosok és nővérek vigyáznak reá!
De álmából felriad, és érzi, hogy nemsoká közeleg a halál,
Akkor boldog Ő, ha álmodik,
Mert érzi, akkor senki sem közeledik,
Álmában boldog csak, mert nem fáj neki semmi sem,
Majd reggelre örökre elalszik,
Így végleg nem fáj már neki semmi sem...

1999. XI. 03.

LÁNYOMNAK, RÓZSIKÁNAK!

Ha elmédbe és elmémbe ez emlék mesél, az jó!
Mert az elmélkedés kép nélkül semmit sem ér!
De ha a kép ütött-kopott lesz, elménkbe elhomályosul,
Akkor se feledd, voltam, s talán vagyok,
S mindvégig szívedben maradok,
Ne feledd, mindvégig az anyád vagyok,
És anyád maradok!

Éjjel-nappal dolgozol, hogy rajtam segíts,
Háládat sírás nélkül nem tudom megköszönni!
Hálás vagyok drága Rózsikám, hogy aggódol értem, s vigyázol
reám!

Azt mondd, hogy te csak pihenj anyu,
Hisz' dolgoztál már értünk eleget!
Most rajtunk a sor, hogy megkönnyítsük életedet!
Szeretlek nagyon, s köszönöm neked, hogy hűséges vagy!
Mert meghálálod, megköszönöd, hogy fölneveltelek!
Köszönöm, hogy ennyire aggódol értem,
S mindent megteszel, hogy nekem minél jobb legyen élnem!
Áldjon meg az Isten drága gyermekem tégedet,
S vigyázza minden léptedet!
Hűségédért, jószágodért a jó Isten bőven megfizet!
Hidd el, bőven megfizet...

1998. VIII. 02.

UNOKÁMNAK

Ha hazajössz az oviból,
Meváltozik a világ,
Csevegésed, csacsogásod
Betölti a lakást!

Mikor azt mondod, szeretlek mama,
Szívem megremeg,
Drága kis Ramónám,
Nagyon szeretlek téged!

De te százszor is elmondod,
Szeretlek mama, pusztit adsz,
Az arcomra, ez maga a csoda,
Ezt az érzést szavakkal kifejezni nem lehet
Mert szeretetteddel betöltöd az egész életemet.

Ide születél, ebbe a házba,
Küldött nekem Isten vigasztalódásra.
Te adtál az életemnek értelmet,
Bár kicsi, négyéves vagy,
De már felfogod,
Ha örömöm van, s nevetek
Te is velem nevensz,
ha bánatom van és sírok,
Te is sírsz velem!

Ha fáj a lábam, már futsz,
És hozod a botom és vigasztalsz engem,
Így sírni nem igazán tudok.
Ha öltözöm, és látod a műtétek nyomát,
Odaszaladsz, és síró hangon mondogatod,
És kis kezeddél simogatod,
„Ne félj mama, ha nagy leszek, megverem
a doktort, aki csinálta ezt neked.

És ha nagy leszek, majd veszek neked autót, igazit,
És egy repülőt is veszek, mert nagyon szeretlek mama!
És meggyógyítalak, mert én is orvos leszek,
 hogya ne legyél beteg,
Én nem hagylak el soha tégedet!"

2000, III, 14.

SZENT KARÁCSONY ÉJSZAKÁJA

Egy jászolban Karácsony szent éjszakáján,
Egy nő, kinek neve Mária,
Ki szent lélektől fogantatott,
Egy igaznak életet adott!

Angyalok zenéltek, angyalok repültek,
Hírrül adták Betlehemben,
Hogy megszületett a szent gyermek,
Ki szegények királya lett!
Az égen több száz csillag ragyogott,
De egy közülük különösen fénylett,
Mutatta az utat azoknak,
Kik látni, s köszönteni szeretnének!

Örüljünk, mint ők örültek,
Karácsony szent éjjelén,
Megszületett a Megváltó,
Karácsony szent ünnepén!

1975. X. 16.

FÉRJEMNEK

Mikor hazaérsz a napi munkádból,
Én látom fáradt vagy nagyon, de Te nem panaszkodol!
Azért, mert családnak élsz, és mindent megtettél,
S megteszel, hogy mindannyiúnknak jó legyen!

Drága hitvesem!

Harminckét éve, hogy jóban-rosszban együtt osztozunk,
Így szólnunk se kell, mert beszélni szemmél is tudunk!
Mindig dolgozol, nem lesed a napot,
Hisz' családnak élsz, és ez nagyon szép dolog!

De pihenni kellene, hisz' nem vagy te robot,
Nem tudom, ha ilyen iramban dolgozol, még meddig bírod?
Ne szólj, tudom a válaszd, hogy dolgozni muszáj,
Abba hagyni nem tudod!
De én féltetek nagyon, mi lesz veled,
Ha egyszer azt mondod, tovább nem bírom,
Letészem az igát!
S mi lesz veled drága hitvesem?

Ki lesz velem jóban-rosszban?
Ki osztozik velem?
S ha Te mész el előre, én utánad megyek!
Én tudom, fordítva is így lesz, Te is utánam sietsz!

1999. VIII. 28.

BÉKÉS, BOLDOG KARÁCSONYT!

Békét a világnak, békét Magyarországnak!
Szent Karácsony éjjelén!
Mert megszületett Betlehemben a Megváltó, a Messiás!
Az egy igaz a nagy király!
Szegénynek született, szegények királya lett!
Jászolban volt kicsi teste,
Édesanyja rongypokrócba tekergette,
S könnyeivel öltöztette kisdédét!
És megköszönte a kisbárányok
Segítőkész, melegítő leheletét!
Óh, karácsony szent ünnep,
Jézus születésnapja lett!
Örülünk hát, örvendezzünk,
Tárjuk ki szívünk ajtaját!
Engedjük be szeretettel,
És csináljunk szívünkben,
Meleg, puha helyet őneki!
Mert zörget minden szív ajtaján,
És kinek füle van, beengedi!
Hisz' mindannyian tudjuk, hogy Ő maga a szeretet,
A jóság, a hűség, a békesség, a bölcsesség, a kegyelet!
Legyen hát a legdrágább ünnep a karácsony,
Drága Megváltónk születése napja e szent ünnep!
És aki teheti, állítson emléket neki,
Állítson fenyőfát, melynek illata bejárja az egész lakást,
És ez az illat e szent ünnepet még szebbé teszi,
Gyújtsunk gyertyát őneki, hisz' megszületett az egy igaz,
Szívünk járja át a szeretet ez ünnepen az áhítat,
Legszebb ünnep a Karácsony, mert a béke, a szeretet,
És drága Jézusunk születésének ünnepe örökkön-örökké
lett!

1975. X. 16.

CIGÁNYASSZONY VAGYOK

Cigányasszony vagyok,
E szóra szívem megdobog,
S ha szégyellném, és nem dobogna,
Hangosabban,
Kitépném azt én magam,
Inkább, mert ez cigányszív,
Ez esküm és megtagadnám önmagam.

Cigányasszony vagyok,
Cigány nyelven szólni nem tudok,
Más nyelven esedezek Istenhez
Imáimban a honért,
Cigányszokás szerint esküdtem szerelmet
Mely síromig elkísér...

Cigányasszony vagyok,
Véremben érzem tűz láng lobog,
Szeretni csak egyet, tiszta szívvel lelkesen,
S én azt akarom,
Hogy hazám mindig hű legyen...

2000. I. 26.

VALÓSÁG VAGY ÁLOM?

Ültem a szobámban, és kavartam bennem a gondolatok,
A folyó kiöntött medréből s helyette sár és pocsolya maradt,
lelkivilágom teljesen össze-vissza omlott!
A kék ég helyett feketébe öltözött eget láttam én magam előtt,
S úgy éreztem az arcomba tódul, tódul a vér!

Úgy éreztem, megfulladok, s torkomban éreztem szívem
dobbanását,
De fölriadtam, mert megismertem kedvesem cipője koppanását,
És ebből a furcsa álomból felriadtam én!
Hát mégis van remény!
Van értelme, hogy vigyem tovább az igát!
Ő rám nézett, s a szemében szeretet csillogott,
Átölelt, s az ajkamra csókot adott!
S oly szeretettel mondta: „Írjál én virágom, írjál szép virágom!
Író kis diákom, írjál még soká!”

2000. I. 02.

ÉDESAPÁM EMLÉKÉRE

Zenészelet, nehéz élet, sokat vándoroltunk,
Míg végre itt Füzesgyarmaton végleg itt maradtunk,
Jóságod, korrektséged mindig előttem látom,
Számodra is – mint anyámnak – fontos volt családom.

Mikor anyánk elment, két lányodnak éltél,
De anyánk után hamar te is elmentél,
Áldjon meg az Isten, pihenjél békében,
Örök nyugalmat adjon néked Isten.

Jóságod, hűséged felért az égig,
Anyánk után mentél, most már együtt vagytok mindörökre
végig,
Imáimban kérem Istent életem végéig,
Pihenjete békén, szívemben éltek drága édesapám,
Aki szintén, mint anyám csak jóra tanítottál. Szívemben élsz végig!
1990. IV. 20.

NEM TUDLAK ELFELEDNI SOHA

Testvérem emlékére

Hiába igyekszem felejteni képed,
Nem tudok, nem bírok búcsút venni tőled.
Neved emlegeti minden bokor lombja,
Szellő, virág, madár mind-mind csak azt mondja.

Rám a fellegekből, bánatod sötétlik,
Reszkető harmatban a te szemed fénylik,
Villám lobbanása, csillagok futása,
Ragyogó két szemed vidám mosolygása.

Hegy, völgy, mező, mind hiába vár rám,
Nem tudok oly helyet, hol arcod ne látnám,
Az mosolyog én rám, mint hajnali álom,
A földön, az égen... az egész világon.

Mindenütt jössz velem, bárhol kelek, járok,
Sírodon mindenütt nyílnak virágok.
Szívem helyett szív vagy, lelkem helyett lélek,
Hogy búcsúznék tőled, hogy feledhetnék!?

2001. V. 03.

A következő verset minden sorstársamnak ajánlom, azoknak, akik hisznek Istenben. Tudják, hogy van valaki, aki igaz szívből, igaz hittel segít, ha őszinte, tiszta szívvel kérik segítségét

HÍVOGAT JÉZUS

Hívogat Jézus igéd szelíd hangja,
Kárhozat útján jutunk bűnbe-bajba,
Óh, minden harc és munka hasztalan,
Ha rajtunk a bűnnek átkos terhe van!
Nincs béke egyedül csak nálad,
Ott az élet, ott a bűnbocsánat!

Hívogat Jézus, igéd szelíd hangja,
Kárhozat útján jutunk bűnbe-bajba.
Ám béna láb járni hogyan kezdjen el?
Sírból a meghalt hogyan keljen fel?
Nincs béke egyedül tenálad,
Hol az élet, hol a bűnbocsánat!

Hívogat Jézus, igéd szelíd hangja,
Kárhozat útján jutunk bűnbe-bajba,
Hívásod hallom, Uram itt az óra?
S lábam elindul a szent hívó szódra,
Ím hazatérek hozzád Istenem,
Csak az utat mutasd meg nekem,
Mert nincs béke, egyedül csak nálad,
Ott az élet, ott a bűnbocsánat!

2000. I. 18.

ÉDESANYÁM EMLÉKÉRE

Mikor megszülettem, még a szélről is óvtál,
Minden-minden jóra csak te tanítottál,
Betegen születtem, s te még jobban féltetted,
Ápoltál, gondoztál, éjt s nappalt egygké tettél.

Többször is műtöttek, de te voltál mellettem, velem,
Ott voltál már műtét után az ágyamnál, és fogtad a kezem,
Simogattál, csókolgattál, és kisírt volt a szemed,
Emlékszem, hogy drága könnyed az arcomba pereg... csak
pereg...

Szegények voltunk, de te mindent megadtál,
Csak nekünk éltél, a magad bajával soha nem foglalkoztál,
Anya voltál, igaz, drága jó anya,
Bárcsak még mindig lennél és nem halnál meg soha,
Szívemben itt élsz, drága jó anyám,
Isten óvja álmod, és vigyázzon reád!

1989. I. 18.

*„Búcsúzik a nyár, mert követik őt, és tudja, menni kell, nem állíthatja
meg az időt.”*

BÚCSÚZIK A NYÁR

Könnyes szemmel, fájó szívvel búcsúzik a nyár,
Nem oly meleg már a nappal, hűvösebbek az éjszakák,
Nincs ereje már a napnak, hűvös szellő fújdogál!

Beköszöntött szeptember, mint egy halántékánál vénülő ősz ember,
Majd követi őt október, mint egy nála kicsit idősebb ember,
Őt követi november, már ő igen hajlott hátú vénember!

Így érkeznek egymás után, már egyre hidegebbek a nappalok
és éjszakák,

Minden kopár, minden sivár, nincs már falevél sem a fán,
jólesik a meleg ruha, jólesik a meleg szoba, a meleg szobának illata,
jólesik a meleg tűzhely mellett ülni, és egy csésze teát kortyolgatni.

Majd megérkezik december, mint egy nagyon idős vénember,
haja fehér, mint a hó, megérkezett saját maga télapó,
Ő hozza a hideg telet, és szakállából hull a hó,
Ezért borítja a földet hófehér takaró.

De a gyerekek örülnek decembernek, mert ő kétszer is
megajándékozza őket,
Először hatodikán, mert akkor jön a mikulás!
Este kirakják a cipőcskéket,
és várják a nagy csodát, vajon jók voltak-e egész évben,
és mit hoz nekik a Mikulás?

Aztán december vége felé, mielőtt még december is elköszönne,
elbúcsúzna,
Búcsúzóul az egész népet, kicsit-nagyot tűzbe hozza, lázba hozza!
Elérkezik karácsony, lázba jönnek ki kinek,
milyen ajándékot vegyen, vagy csináljon!

Az egész család sűrög-forog, ünnep van a házban,
Karácsony van, sütnék-főznek a jó meleg szobában,
mosolyogva nézi december, mennyi-mennyi boldog gyermek,
és mennyi-mennyi boldog ember van még a világon!

Hisz' december egy nagy varázsló, nála jobb varázsló nincsen,
szeretetet, melegséget, tüzet csinál, bár hideg tél van,
de az emberek, és gyermekek szívében melegség van,
hisz' ő csinálta mindezt! Aztán búcsúzik és mosolyogva ő is máshová
megy!

2004. VIII. 20.

A következő verset minden sorstársamnak ajánlom, azoknak, akik hisznek Istenben. Tudják, hogy van valaki, aki igaz szívből, igaz hittel segít, ha őszinte, tiszta szívvel kérik segítségét

ALSZIK A VÁROS

Azoknak a sorstársaimnak ajánlom, akik sok éjszakát átvirrasztanak fájdalmukban

Mindenütt csend van, alszik a város,
Én beteg vagyok nagyon, és a reggelre várok... csak várok,
Megtanultam, hogy kell a fájdalommal élni,
Megtanultam semmitől sem félni.

Jöjjön, ami jön, nem, nem bánok már semmit,
Sorsunk ellen úgysem tudunk tenni szinte semmit.
Akaratunk legyen, mi fenntartja a létet,
Ez az, ami minket éltet.

Az élet játszik velünk, szomorúság – öröm,
Kinek ez jut, kinek az jut, bánat vagy öröm,
Nekem volt ez is, az is, de több jutott a bánatból,
A boldogságot szűken mérték, de elfogadom a sorstól,

Mert még élek, s míg élek, remélek!

Alszik a város, én a reggelre várok,
A fényre, a napra, mely beragyogja a világot,
Érzem, hogy szeretnek, férjem és a családom,
Pici unokáim, kiket karjaimba zárom,
Ez az öröm nekem, ez az, ami éltet,
Ez az, ami feledteti a velem történt szörnyűséget!

Testileg és lelkileg is gyöngé vagyok nagyon,
A testit elviselem, de a lelkit nagy nehezen tudom,
Sokszor úgy érzem, jó lenne végleg megpihenni,
Csak a hátramaradottaknak nem akarok szenvedést okozni.
Apám, anyám elhunyt már régen,
Egyetlen drága testvérem még három éve sincs, hogy lent
nyugszik a mélyben.

Ez az én bánatom, lelki sérülésem,
És ez ellen orvosság nem igazán létezik,
Majd egyszer találkozunk odafönt a mennyben,
Együtt leszünk minden, minden percben...
Alszik a város, csak a reggelt várom,
Hogy ne legyen sötét, legyen csak világos...

1976. II. 04.

SZÜRETI BÁL!

Megérett a szőlő, le kell szüretelni.
A szőlőt préselni kell, majd hordóba tenni.
Idős, ifjú mind egyformán jókedvű a szüretbe.
Mert óbort isznak, a tavalyit, bút-bánatot feledve.
Mert tüzes annak a nedve. A gyerekek a szőlőt eszik
Mert jó zamatos mézízű annak a gyümölcse.
Az idősek meg jó bort isznak, fel is vannak tőle
ahogyan kell tüzelve.
A tüzes bor az igazi, mert borban van az igazság.
Kezdődjék hát a szüreti bál, a szüreti multság!
Bort iszunk mi, elfelejtünk minden bűnkat-bajunkat,
Bódult fejünk táncba viszi a jó bortól lábunkat.
Húzd rá zenész, hadd szóljon a muzsika, táncolunk
mi reggelig is csárdást vígan ropogva!

Húzd rá!

2006. VIII. 10.

- III. A jó, hű anyát minek is nevezzem.
Ő a mindened, a kapaszkodód a háborgó tengeren.
Ha kiejted nevét, térdelj elébe.
Istentől számtalan áldást kérj fejére.
Ősz haját simogasd, és millió csókot adj kezére.
Sok-sok csókot adj elfáradt, dolgoz két kezére.

1984. VI. 15.

URAM, HOZZÁD KIÁLTOK!

- I. Mindenütt jelen vagy, könyvben és dalban!
Néma szélcsendben és a vad viharban.
Látsz, és mindent tudsz, ha szemünkbe nézel.
Földi parányok esze hozzád nem ér fel.
- II. Mindig ébren vagy, soha nem alszol.
Örülsz, ha a jó a bűnnel harcol.
Mindig készen van segítő kezed,
Ahol megnyílnak a sebző, fájó sebek.
- III. Hit nyomorékja, ha hozzád fordul,
Szívéből a megnyugvás könnye kicsordul.
Megtért bűnös, ha elfárad,
Lelki szennyese tisztára szárad.
- IV. Ó, uram, én is most elébed állok,
Lelki szennyesben borzongva járok.
Ki látsz mindent, tudsz, a szemembe nézel,
Beteg gyermeked végre előtted térdel.

1979. VIII. 15.

KEZEMMEL VEZETLEK ÉN TÉGED

Kezemmél vezetlek én téged
Megyek veled amerre mész
Néked nem árthat semmi sem
Mert ha kell én néked utat török
Ha kell, hát hegyet is arráb lökök
Járj vízben, vagy száraz utakon
Fényességem hűn vezet
Csak járj mindig az én utamon.

Kezemmél vezetlek én téged
Kegyességem is hűn támogat.
Inogni lépted soha nem engedem
De akkor csak, ha te is akarod
Bízd csak rám magad
Ha te is ezt akarod
Ha te is így gondolod
Az úti cél a mennybe vezet
Mert erős karjaim hordoz tégedet.
Kezemmél vezetlek én téged
Ha napra hetek jönnek
A hetekre hónapok jönnek
És évekre, évek jönnek
Akkor sincs semmi baj
Mert a borús napot ragyogó nap követi
míg élted földi útja tart.
És ha mellettem hűn kitartasz
Egyszer és mindörökre
Megláthatsz színről színre majd.

1980. III. 25.

SZÁLLNAK AZ ÉVEK

Figyelj ember, úgy elfut az élet
Ne sírjál hát, hogyha szomorú.
Tárd ki lelked ablakát a fénynek
Szétfoszlik a köd, és elszáll a ború.

Hétköznapiak minden perce lomha
De ember annyi a szépség, mi el van még takarva
Csak keresned kell, hogy végre megtaláljad
A jót, a szépet, így gyorsan elmúlik a bánat.

Figyelj ember, úgy elszáll az élet.
Te keresd magad mindenben a szépet
Ha keresed, valahol biztos megtalálod
A csodálatos, igaz boldogságot.
Boldogságban úszol, így lesz boldog élted.
Így lesz ember sokkal boldogabb az élet!

2001. XII. 28.

FÉRJEMHEZ

A kínok összefutnak bennem
ami enyém volt, már nem az enyém.
Én bennem feketébe borult minden,
A sok-sok szenvedésben elveszek én!

Add ide a kezed, add a kezembe
Mert benned bízom, másba senkibe-senkibe.
Add a kezed, hadd fogjam kezembe
Így biztonságba érzem magam egész életembe.

Biztonságban érzem magam, ha fogod a kezem
A sok-sok kínok lassan, de elmúlnak bennem.
Lelkem feketeségét újra pirosra festem én
Mert beléd kapaszkodom, hozzád sóhajtozom.
Mert hozzád tartozom mindörökre én!

2000. I. 07.

FOHÁSZ ISTENHEZ

Istenem, adj nekem békességet,
Háborgó lelkemnek csendességet
Ó, adj nekem nyugodalmat
Adj a bánat helyett vigadalmat.

Uram, hozzád kiáltok, segíts
Félek, a sok bánat elemészt
Nem értem, mi történik velem
Félek Istenem, mi lesz így énvelem?

Mikor úgy érzem, újra talpra álltam.
Valami mindig visszahúz a mocsárba.
Húz csak egyre lejjebb-lejjebb.
Én csak süppedek egyre beljebb-beljebb.

Félek, kezemet nyújtom feléd.
Húzz ki engem, kérlek, segíts.
Moss le rólam minden pocsolyát.
Kérlek szépen segíts, hisz' csak
Te segíthetsz rajtam, senki-senki más.

2000. II. 11.

CSALÁDOM FELE ELHAGYOTT

Azt írja a tízparancsolat egyik parancsolata,
Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!
De hogyan szeressek másokat, ha gyűlölöm önmagamat.
Családom fele elfordult tőlem, bocsásson meg nekik
személyesen Isten.
Én úgy vagyok vele, ha bántanak engem,
én nem szólok semmit,
nem sértek senkit, döntsön helyettem személyesen Isten.

Én nem bántottam senkit, mindenkit szerettem
Csak nekik éltem, de ők meggyaláztak engem.
Szívembe kést döftek, és ez fáj nagyon, szívem vérzik!
Perlekedni nem tudok, így hát rájuk hagyom!
Mert a fájdalom, sérelmem úgysem érzik, tudom.
Éreznék óh, nem hiszem!!!
Én nem szólok, csak hallgatok, sírni ritkán szoktam
De ha kell, hát még tudok. Tudok zokogni, vagy
belülről sírni, szipogni.
Tudom, sebző, fájó szívem meggyógyítja Isten
Segít nekem, és helyettem elrendezni,
hogyan jobbra legyen minden.

1985. III. 18.

ALTATÓ

Fiamnak! Frigyesnek

Feljött már a hold az égre, csillagok kíséretében.
És beragyogják az egész égboltot.
Aludj kicsim, én melletted vagyok, mindig veled vagyok.
Megjöttem már, az angyalok is álmot hoznak
kis szemedre, aludj édes kicsi szívem, én melletted vagyok, mindig itt
vagyok.

Édes álom szálljon reád, és nyugalom
Aludj kincsem, én kedvesem, hisz már este vagyon.
Aludj, aludj én gyermekem. Tündérek közt legyen helyed.
Kis szemedre jöjjön álom, hogy elaludj, én már alig várom.
Ringatlak és énekelek, mert fáradtságot nem ismerek.

Aludj-aludj, vigyázok rád én kedvesem, szép gyermekem.
Szép szemedre jöjjön álom, édes kicsim, szép gyermekem.
Tündérország legyen hazád, te legyél ottan a király.
Tündérek figyeljenek téged, és mondjanak csodaszép meséket néked.
Aludj-aludj én virágom, kis katonám, kis királyom.
Álmodozzál reggelig szépet.

1974. X. 19.

KÖSZÖNET ANYÁMNAK!

I. Szellő lebbent az éjszakában

Kezed simítását éreztem nyomában
Úgy rohantam volna ölelő karodba
Hiányoztál, és csak most adom tudtadra!
Tudod, mindig hiányzol egyfolytában.
Mert magam vagyok a világban.
Csak a tudat, hogy még vagy nekem,
ez aranyozza be az életem!
Mi fáj, azt én már úgyis titkolom
Értsd meg már, el nem mondhatom.
Több könnyet már nem okozhatok,
Ha tudok jól adni, csak azt adok.

II. És ha szellő lebben, téged érezlek illatában.

S már nem is vagyok egyedül a magányban.
És a könnyem is fölszárad oly hamar
Hisz' mindig van a bajnál még egy nagyobb baj.
Születésem óta te is így neveltél.
Fájdalmam ezer fájdalmad volt.
De a szívedbe épp ily szeretet dalolt!
Bocsásd meg hát, anyám, minden rosszat, mit tettem,
Gyermek voltam, és köszönöm,
 hogy gyermeked lehettem!

1995. VIII. 10.

*„Békét a világnak, békét Magyarországnak, békét Füzesgyarmatnak,
Szent kenyér ünnepén ennél többet-jobbat nem tudok kívánni Én!”*

ÚJ KENYÉR, SZENT KENYÉR ÜNNEPÉRE

Emberek sokasága nyüzsög szerte,
Hajnal óta aratnak, fáradságot nem ismerve,
Aranyszedőknek szőnyegére aranyló búza kiterítve,
Millió sok kincset szór a nyár,
Ontja fényét a napsugár,

Ma ünnepel, ünnepet ül a búzatábla, a határ!
A munkások aratnak egyre-egyre fáradságot nem ismerve,
S az égen itt-ott ácsorog pár felhő, majd tovaszáll...
És újra süt már a ragyogó napnapsugár.
Kaszálnak – éles pengéjükkel a búzának vére meg rácsorog,
A sok kalász mintha részeg volna, meg-meginog, meg-megtántorog...
A búza meghal, mint csatán a hősök az emberért a földre hull,
Keresztbe rakják, majd megfeszítik, és a szívét elveszik rabul...
A vérét isszák bor helyett, és sajgó sebeiket keneketik balzsamul...
Keresztben áll már az évi termés,
S megáll a szorgos sok tenyér...
Ünnep oltára lett a letarolt föld,
Áldozat értünk a föld véreből nőtt kenyér,
Imádságunk az égig ér, az égbe felér...
Kévében keresztben áll már az évi termés,
A mindennapi szükségletes kenyérünk,
Tépett szegényes asztalunkra a jó Isten adja föl nekünk...
És méltón várja, hogy a Szent kenyérhez méltó emberek legyünk...
Mindig-mindig méltók legyünk...

2002. VI. 18.

Éri Károlyné
író, költőnő

TARTALOM

Önéletrajz	5
Pannika	6
Gyulai kórház	12
Évszakok	13
Tavasza	13
Nyár	13
Ősz	13
Tél	14
Guruló könnyek	15
A természet	16
Emlékül	16
Hári Pálhoz	17
Ne bántsatok engem!	18
Megöregedtem	19
Egy beteg lány elbeszélése	20
Tiszteld az idős embereket!	21
Elfáradtam uram!	22
Betegek imája	23
Én csak kérdeztem, és Isten válaszolt nekem!	24
Kedvesemnek	26
Livia lányomnak vigasztalásul	27
Aggódás és fájdalom	28
Lányomnak, Rózsikának	29
Unokámnak	29
Szent Karácsony éjszakája	31
Férjemnek	32
Békés, boldog Karácsonyt!	33
Cigányasszony vagyok	34
Valóság vagy álom?	35
Édesapám emlékére	35
Nem tudlak elfeledni soha	36
Hívogat Jézus	37
Édesanyám emlékére	38
Búcsúzik a nyár	38

Alszik a város	40
Szüreti bál	41
Segíts, Istenem!	42
Mindenki édesanyjának	42
Uram, hozzád kiáltok!	43
Kezemmel vezetlek én téged	44
Szállnak az évek	45
Férjemhez	45
Fohász Istenhez	46
Családom fele elhagyott	47
Altató	48
Köszönet Anyámnak!	49
Gondolat	50

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Köszönetet mondok a kötetem finanszírozásához, megjelenéséhez nyújtott segítségért elsősorban Füzesgyarmat város polgármesterének: Várkonyi Imrének, Botlik Tiborné jegyzőnőnek, Sándor Gyuláné pénzügyi irodavezetőnek és a polgármesteri hivatal összes dolgozójának, a Hegyesi János Városi Könyvtár és Közművelődési Intézmény vezetőjének: Lévainé Homoki Évának és dolgozóinak, valamint Károlyi Sándornénak, az Oktatási és Közművelődési Bizottság elnökének.

Ériné Czibak Anna
író-költőnő

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

